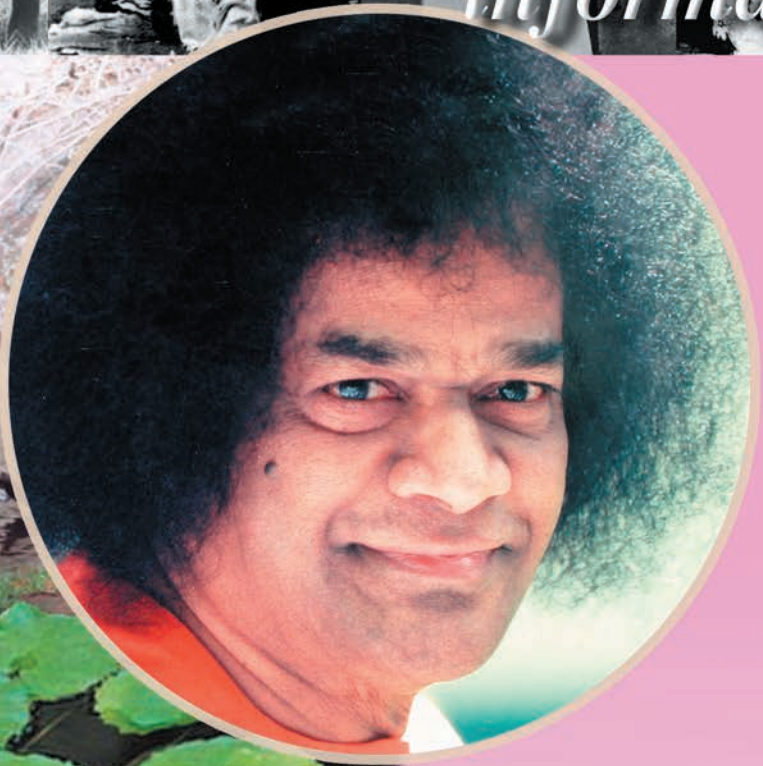

Sathya Sai

information

SATHYA SAI INFORMATION

DECEMBER 2004

Utveckla kärlek för att uppleva det gudomliga	3
Religioners natur.....	12
Det totala överlämnandets väg	18

”Förstå detta nog – få kroppen att lyda din vilja. Ge aldrig efter för den och följ dess infall. Var beredd på att bortse ifrån den. Bestäm dig för att kontrollera den och hålla den under sträng kontroll. Du måste nogga ta itu med din kropp och träna den med sträng uppmärksamhet. Det lugnar ner passionerna och ger kroppen styrka. Du kommer att utveckla goda egenskaper och kroppen blir ett användbart instrument för meditation och andliga övningar.”

– Sathya Sai Baba

Ur: *A Compendium of the teachings of Sri Sathya Sai Baba*, s. 57

Sathya Sai Information är den svenska Sathya Sai-organisationens offici-ella tidskrift. *Sathya Sai information* utkommer fyra gånger per år.

Utveckla kärlek för att uppleva det gudomliga

Från Bagavans tal i Prasanthi Nilayam 15 april 2004.

*Alla namn och former är endast manifestationer
av Den Högste, som är frid och lycka förkroppsligat.*

Han är varande, visdom, yttersta sällhet och Den Ende.

Han är Sanning (Satyam), Godhet (Sivam) och Skönhet (Sundaram).

« telugu-vers »

Ni som är Kärleken förkroppsligad!

Många beskriver utförligt Sais kraft, Sais kärlek och den sanning och frid han förkroppsligar. Men praktiserar de verkligen Sais undervisning? Svaret är ett eftertryckligt nej. Det är därför jag inte känner för att hålla några tal nu för tiden. Människor är duktiga (heroes) när det gäller att hålla tal men nollor (zeroes) när det gäller att praktisera det de säger. Vad är det för mening att tala för dem som inte praktiserar min undervisning. Människor är intresserade av att förvärva boklig kunskap men inte av att tillämpa vad de lärt sig. Det gagnar inget att enbart lära sig min undervisning utantill. Ni anstränger bara ert stämband när ni inte praktiserar det ni förkunnar. Olika människor har

skilda uppfattningar om andlighetens väg. Andlighet kan dock varken beskrivas i ord eller förstås bara genom att lyssna till föredrag. Andlig undervisning kan inte fylla ert hjärta med sällhet om ni inte praktiserar den.

Krishna (Gud) finns i varje atom i universum

Det var vid tiden för Mahabharata-kriget. En dag gick Abhimanyu till sin mor och bad om hennes tillåtelse att ansluta sig till en lotusformad militär formation (padmavyuha). Han bad sin mor välsigna honom så att han kunde övervinna fienden och gå segrande ur striden. Subhadra svarade: ”Min käre son, visst ska jag välsigna dig för att du skall kunna segra, men ytterst är det Guds vilja som råder. Allt beror på Hans nåd. Hur kan jag tillåta att du ansluter dig till ett militärt förband (padmavyuha) när jag är fullt medveten om den fara det innebär? En padmavyuha är ingen vanlig militär formation. Den har tänkts ut av det stora militärgeniet Dronacharya själv. Dessutom är din hustru gravid. Vi vet inte om tiden är gynnsam för oss eller inte. Din fader Arjuna och farbror Krishna är inte heller här och kan därför inte ge dig den vägledning och det stöd du behöver. Överge därför tanken att ge dig ut på slagfältet.” Abhimanya svarade: ”Moder, det finns ingen plats där min farbror Krishna inte är närvarande. Han finns överallt.” Välsignande sin son sade Subhadra: ”Krishna är kärleken förkroppsligad. Varje atom i universum bär spår av Hans kärlek. Hans kärlek kan bara upplevas genom kärlek. Det finns inget annat sätt. Men, min käre son, hur kan du uppleva den på slagfältet? Du ser Herren Krishna överallt, men handla inte egoistiskt. Tro inte att dina åsikter har gudomligt stöd.”

Herren Krishna (Gud) genomsyrar varje atom i universum. Han genomtränger hela universum med sina händer, fötter, ögon, huvud, mun och öron. Han genomsyrar hela universum. Han är kärleken personifierad. Man kan bara uppleva Honom genom kärlek. Ni kan bara vinna

Hans nåd genom kärlek. Kärleken kan bara uppnås genom kärlek. När kärleken råder uppstår inte alls frågan om krig. Kärleken skänker frid, välstånd, framgång, lycka och sällhet. Dessa tillstånd är inte åtskilda. De är olika aspekter av kärleken. Kärleksprincipen finns hos alla i form av Gud (Atman). Gud är oändlig och evig. Därför förkunnade vedaskrifterna: ”Brahman är sanningen, visdomen och evigheten förkroppsligad.” Var finns Gud? Han finns överallt i form av Gud (Atman). Han är närvarande i alla varelser. Alla namn och former är Hans. Han är sanningen och sällheten förkroppsligad.

Allt är gott i Guds skapelse

Guds vägar är outgrundliga. Människor börjar tvivla då de inte kan förstå Hans handlingar. Ni anser något vara gott och något annat ont, men allt händer i enlighet med Guds vilja. Ni säger ja till det goda och nej till det onda, men båda delarna är gudomliga manifestationer. Människan försöker avgöra vad som är bra och vad som är skadligt för henne, men det är omöjligt för henne att göra en korrekt bedömning. Hur kan hon veta vad som är bra för henne? Gott och ont är yttringar av Guds vilja. Vissa fysiska former kanske inte behagar ögat, men för Gud är allting sanning, godhet och skönhet (satyam, sivam, sundaram). Hur kan man beskriva en sådan princip? Det finns skönhet i allt Gud gör, men ingen kan förstå djupet i Hans avsikter. Ur världslig synvinkel kanske en del ting verkar onda för ögat, men när ni undersöker dem grundligt inser ni att allt är gott. Då ni bara ser till det yttre, betraktar ni något som vackert och annat som fult. Allt Gud skapar är vackert, men människor förmår inte uppskatta verklig skönhet på grund av sin världsliga syn. Om ni undersöker sanningen kommer ni att inse att allt i Guds skapelse är vackert. Varje mamma tycker att hennes barn är vackert. Ingen kan förneka detta faktum. Ett barn kan verka fult för er, men modern ser bara skönhet hos det. Ni har ingen rätt att ifrågasätta moderns bedöm-

ning i detta avseende. Detsamma gäller Guds skapelse. Hur kan ni då säga att något är gott och något är ont? Hela världen är full av skönhet och tjusning. Kan ni visa mig något i detta oändliga universum, allt ifrån det minsta till det största som är ont? Det är omöjligt. Med öppet sinne bör ni acceptera allt som Guds vilja. Betrakta allt som gott. Ni har ingen rätt att fälla domar över Guds skapelse eller vad Han gör. Guds vägar är högst gåtfulla och underbara.

*Herrens vilja och berättelserna om honom
är högst underbara och heliga i alla de tre världarna.
De är som skäror som hugger av de världsliga snärjande banden.
De är ytterst förädlade och upplyftande.
De skänker sällhet till de vise och profeterna
som utför botövningar i skogarna.*

« telugu-vers »

Se det gudomliga i Guds skapelse

Prahlada var djupt hängiven Herren. Han sjöng oupphörligt det gudomliga namnet Narayana och upplevde därför sin enhet med Herren. Han kunde se hela världen som Herren Narayanas manifestation. Gud genomsyrar hela universum. När så är fallet, hur kan ni då säga att Gud bara är närvarande på vissa platser? Ni ser världen, men in kan inte se den som Guds form. I själva verket är allt gudomligt. Låt er inte förledas av något ni ser med era ögon.

Människan äger ingen egen kraft. Det är gudomlig kraft som får henne att fungera, men av okunnighet rycks hon med av en känsla att handla av egen kraft och utvecklar därför ett ego. Det är vad vi bevittnar i dagens värld. Under dessa omständigheter är det inte möjligt att skilja sanning från osanning. Det är bättre att betrakta allt som gott. När nu Gud finns i allt, hur kan det då finnas något ont? Försök att se Gud över-

allt. Förväxla inte era egna känslor med Hans. Det är omöjligt att förstå den gudomliga principen genom att studera skrifter eller söka världslig utbildning. Inte ens de vise eller profeterna i forna tider kunde förstå det gudomliga. Gud är höjd över de tre världarna. Hur kan någon förstå en sådan gudomlighet? Det Ajit Popat (en tidigare talare) sade är sant, men man bör vara realistisk i sin uppfattning. Ni säger att ni sett Herren Vishnus form. Hur ser Han ut? Ni säger att Han bär en trumpetsnäcka, en diskus, en spira och en lotusblomma i sina fyra händer. Dessa föremål är endast symboliska. En sådan form motsvarar inte verkligheten. Det är bara en bild era känslor skapat, inte den yttersta sanningen.

Antag att ni ser en orm framför er när ni går på gatan. Ni anser att den är giftig. Vem är jämförelsevis giftigast? Är inte människan giftigare när alla hennes tankar, ord och handlingar är fulla av gift? I själva verket är hon farligare än ormen. Det man ser kanske inte motsvarar verkligheten. Ni måste gå på djupet för att förstå sanningen. Mahabharata är fylld av sådan undervisning. En verklig människa är den som förstår detta epos undervisning och praktiserar den. Dess heliga undervisning är ett storslaget indiskt bidrag till mänskligheten. Med er begränsade förståelse har ni ingen rätt att fälla domar över något. Verklig visdom ligger i att acceptera allt som gott och följa sanningens väg.

Ni som är kärleken förkroppsligad!

Det finns kärlek i alla, men ni kan inte uppleva den om ni inte ger upp bundenheten till kroppen.

Denna kropp är full av orenheter och drabbas av sjukdomar.

Den undergår förändringar med tiden.

Den kan inte ta sig över den världsliga existensens (Samsaras) hav.

Den är bara en samling ben. O, sinne!

Förleds inte att tro att kroppen är beständig.

Ta i stället din tillflykt till de gudomliga lotusfötterna.

« telugu-vers »

Så dåraktigt att bli bunden till en så obeständig kropp! Vårlden tycks beständig, men i själva verket är den inte det. Det som tycks gott för blotta ögat kanske egentligen inte är det. Att se ont i det goda är en stor synd. Ni måste försöka se det goda även i det onda. Fördöm aldrig någont som ont. Även om någont verkar ont, måste ni grundligt utforska det och försöka upptäcka dess positiva aspekt. Ni kan se oräkneliga former i denna ofantliga, stora värld. Alla former har dock uppstått ur samma källa. De är de olika aspekterna av samma gudomlighet. Alla former är i själva verket gudomliga. Då så är fallet, hur kan ni fördöma någont som ont? Allt är gott. När ni äter ser ni maten som helig. Så länge maten befinner sig i magen känns den god, men när den kommer ut som avföring står ni inte ut med åsynen och lukten. Hur kunde ni behålla maten i magen förut, om den sedan är så motbjudande? Er uppfattning om gott eller ont beror på era sympatier och antipatier. Bortse från dem. Ni måste hålla i minnet det som Gud uppskattar. Endast Han vet vad som är gott för er. Överlämna er därför till Hans vilja och ta er tillflykt till Honom.

Sann kärleken är oföränderlig och evig

Ni som är kärleken förkroppsligad !

Kärlekens princip kan inte beskrivas i ord. Alla beskrivningar återspeglar bara en del av den totala sanningen. Sträva därför efter att göra er förtjänta av Guds kärlek, i stället för att försöka beskriva den. Kärlek är Guds form. Han kan skänka er sin kärlek i vilken form som helst. Kärleken är ert slutgiltiga mål. Endast kärleken kan helga ert liv. Utveckla därför alltmer och mer kärlek. Endast kärleken kan beskydda er. Kärlek till den fysiska kroppen är bundenhet. Ett barn blir en ung människa och den unge blir sedan gammal och i enlighet därmed undergår den fysiska kroppen förändring och förlorar med tiden gradvis sin skönhet och charm. Kärleken förblir dock oförändrad under tidens gång. Be-

greppet kärlek (prema) är inte bara ett ord. Den har en form. Det finns ingen plats där kärlek inte existerar. Kärleken genomsyrar allt. Den är grunden för skapelsen och universums uppkomst. Kärleken är grunden för alla våra aktiviteter som till exempel att äta, tala, promenera och så vidare. I själva verket är kärleken grunden för vårt liv. Människor tenderar att glömma denna heliga kärleksgrund till och med sedan de förstått dess betydelse. Så tanklöst! Man bör uppleva kärleken, njuta av den och dela den med andra.

Ni som är Kärleken förkroppsligad!

Det är omöjligt att till fullo beskriva denna allt genomsyrande kärlek. Kärleken attraherar alla. Guds kärlek har manifesterats i form av naturen. Därför attraherar naturen alla. Krishna är en som attraherar. Gud attraherar alla och skänker alla sällhet. Han är ljuvligheten förkroppsligad. Människor tillagar olika slags sötsaker, men socker är gemensamt för dem alla. På liknande sätt finns samma gudomlighet i alla namn och former vi ser i den här världen. Gud kan inte begränsas till någon speciell form. Betrakta alla former som Hans. Ni kan åka vart som helst, dyrka vilken form som helst. Alla former är gudomliga. När ni utvecklar en sådan kärlek och tillit till Gud kan ni se Honom överallt och uppleva Hans kärlek. Det går inte att uppleva det Gudomliga utan kärlek. Det var därför vallflickorna (gopierna) bad till Krishna så här:

*O Krishna, spela på Din ljuvliga flöjt och
så kärlekens frön i våra kärlekslösa hjärtans öken.*

*Låt kärlekens regn falla över jorden och
låt kärlekens floder strömma.*

« telugu-vers »

Vallflickorna trängdade bara efter Krishnas kärlek, ingenting annat. Ni är droppar av kärlekens ljuva nektar. Många droppar samlas till en ström som till sist rinner ut i havet och förenas med detta. I vår tid är dock människan inte i stånd att förstå vad sann kärlek är. Om hon tycker

om ett speciellt föremål tror hon att hon älskar det. Hyser ni sympatier, hyser ni också antipatier, men när ni hyser kärlek kan det inte finnas något negativt. Kärleken är oföränderlig och evig. Den är gudomlig. Den är i sanning det gudomligas form. Den ende utan någon andre, evig, ren, oföränderlig, vittnet till alla intellektets aktiviteter. Den är höjd över alla mentala tillstånd och de tre grundläggande karaktärerna (gunorna), den fridfulla (satva), den aktiva (rajas), den tröga (tamas).

Det är inte möjligt att beskriva kärleken i världsligt språkbruk. Det är dåraktigt att tänka på kärleken i världslig mening. Ni kan inte finna något ord som omfattar kärleken. Ni kanske kan beskriva kärleken på olika sätt till er egen belåtenhet, men inget av dem motsvarar verkligheten. Bara kärleken kan beskriva kärleken. Det går inte att beskriva den på något annat sätt. Det är denna grund av gudomlig kärlek ni måste förstå och tillämpa.

Ni som är kärleken förkroppsligad!

Ni må uppfyllas av kärlek, uppleva den och njuta av den, men er hunger efter kärlek kan aldrig tillfredställas. Kärleken kan bara upplevas genom kärlek. De finns ingen annan väg. Kärlek är kärlek, det är allt. Tro fullt och fast att Gud är kärleken förkroppsligad. Älska Honom helhjärtat. Se inte er världsliga kärlek som Guds kärlek. Hans kärlek är den enda sanna och eviga kärleken. Rikta bara er kärlek till Gud. Gud är allestädes närvarande i form av kärlek. Ni bör aldrig tvivla på detta. Kärleken bör flöda oavbrutet i er. Först då kan ni få uppleva Gud. Ni har utan tvekan en önskan att se Gud, men ni låter inte er kärlek expandera. Om ni är verkligen intresserade är jag villig att ge er en vision av Gud, men det förutsätter att ni utvecklar en sann och evig kärlek inom er.

Ni som är Kärleken förkroppsligad!

Jag undervisar er alltid om kärlek, kärlek och endast kärlek. Ni kanske försöker beskriva kärleken på olika sätt, men det är omöjligt att göra det. Kärleken har bara en form. Den är tilldragande. Kärleken skänker sällhet och nåd. Kärlek är Gud, lev i kärlek. En annan gång ska jag uppehålla mig ytterligare vid kärlekens princip. Världslig kärlek är bara konstlad,

men av okunnighet tror människan att den ger lycka. Allt människan älskar är negativt. Hon bör inrikta sin kärlek mot den positiva principen. Den förändras aldrig. Ett litet exempel: Ni har gång på gång kommit hit under ett antal år. Bli ni någonsin tillfredställda av Svamis darshan (av att se Svami)? Samma Svami som ni såg på morgonen kommer åter på kvällen, men ni längtar efter att gång på gång få se honom. Anledningen till denna längtan är kärlek.

– Sathya Sai Baba

Ur: *Sanathana Sarathi*, juli 2004, s. 191

”Kroppen är Guds tempel. Gud finns i alla, antingen ägaren av kroppen förstår det eller inte. Det är Gud som inspirerar er till goda handlingar och som varnar er för dåliga. Lyssna till den inre rösten. Lyd den inre rösten och ni kommer inte att fara illa.”

– Sathya Sai Baba

Ur: *A Compendium of the Teachings of Sri Sathya Sai Baba*, s. 61

Religioners natur

athya Sai Baba talar om fem religioner och fem religioner ingår också i hans Sarva-Dharma symbol. Men dessa religioner innefattar även andra religioner. Religioner har kommit till genom människan för att hjälpa människan att uppnå högre lycka och förfining. Religionerna är inte bundna till Gud utan är vägar att komma närmare det vi kallar Gud.

Ordet Gud kan betyda nästan vad som helst på svenska. Om vi tänker oss en god människa så finns det alltid en annan människa som har större godhet. Den allra högsta nivån av godhet och kärlek är det som kallas Gud. Gud är en medvetenhet som innefattar all kärlek och godhet och därmed kan se på allting med fullkomligt sann insikt. Inget stör den medvetenhet som inte gör någon bedömning.

Den som inte tror på Gud tar avstånd från den fullkomliga kärleken och vill leva ett liv som är motsatsen, ett personligt liv med inveckling i och tillfredställande av sin personlighet. En person med stor personlighet är helt enkelt ett stort ego. Den som älskar en annan vill inte bedöma eller härska över henne, utan har en frihet i sitt hjärta som rymmer alla former av individer och som låter dem vara det de vill vara. Det är alltså karakteristiskt för den andliga individen att han har ödmjukhet och kärlek och ser djupet och kärleken i andra människor.

Kena upanishaden säger: ”Det som inte ses av ögat, men det som får ögat att se; se det som Gud, inte vad människor här tillber. Det som inte örat hör, men det som får örat att höra; se det som Gud, inte vad människor här tillber.”

Baba säger: ”Hängivenhet betyder inte att utföra andakter och ritualer. Sann hängivenhet ligger i att lyda Guds bud och sprida Hans budskap.”

”Enkelhet är Gudomlighetens kännetecken. Pomp, attiraljer, tungvrickande formler, hokus-pokus, mörka mystiska mumlanden - dessa är främmande för den sanna religionens anda. De är trick genom vilka människan vill monopolisera eller lemlästa Gud.”

”Dessa regler och formaliteter bildar de första stegen bort från Gud. De har kraftfullt understött ateismen.”

”Ingen är kvalificerad att kritisera någon annans tro eller andakter. Du kanske väljer att inte göra som de gör, men ingen har rätt att hindra någon annans tro.”

De fem religionerna har naturligtvis var och en sitt ursprung i de människor som formade dem. Fyra av dem har sitt ursprung i andliga mästareshandervisning. Den parsiska religionen grundades för ungefär 4000 år sedan av Zoroaster i Persien. Idag är parserna ganska få och religionen krympande. Buddismen växte fram i Indien ungefär 600 år före vår tideräkning ur Buddhas undervisning. Kristendomen har sitt ursprung i Jesus undervisning för knappt 2000 år sedan. Judendomen har sin grund i berättelserna om Mose, Abraham och Jakob och formulerades av kung David för ungefär 2500 år sedan. Och Muhammeds undervisning ledde till Islams utveckling för ungefär 500 år sedan.

Sathya Sai Baba säger att den religion som i västerlandet kallas Hinduism är ingen religion i vanlig mening utan den essentiella sanning som

ligger till grund för alla religioner. Den kallas inte Hinduism i vanligt tal i Indien utan Sanathana Dharma, den eviga rättfärdigheten, eller bara Dharma. Dharma betyder rättfärdighet, rätt handlande, plikt, sanning, religion. Dharma har heller inte sitt ursprung i en andlig mästare utan har funnits sedan urminnes tider och har först under senare årtusenden nedtecknats.

Koranen upprepar gång på gång:”Vi tror på Allah och den uppenbarelse som är given till oss och till Abraham, Ismail, Isak, Jakob och stammarna. Och den som är given till Moses och Jesus och alla profeter från deras Gud. Vi gör ingen skillnad mellan den ena och den andra. Och vi bugar oss inför Allah.”

Jesus säger i uppenbarelsoboken:”Men det har jag emot dig, att du har övergett din första kärlek.” Det är så lätt att falla in i slentrian. Svårigheten är att älska Gud i den valda formen lika mycket idag som första tiden efter ’förälskelsen’.

De olika religionerna har naturligtvis olika ritualer, som samfundet sätter särskilt stort värde på. Ritualerna (riterna, sakramenten) har sitt ursprung i religionernas heliga skrifter. Buddisternas heliga skrifter är Pitakas och Dhammapada. De kristna har Bibeln. Parseernas skrift är Zendavesta. Judarna har Torah och Talmud och Islam har Koranen. I Hinduismen finns en hel rad skrifter. Grunden finns i Vedas, Upanishader, Sastras, Puranas, Bhagavad Gita, Mahabharata och Ramayana.

Men Gud finns inte i någon bok eller skrift. Dessa skrifter är värdefulla, heliga erfarenheter som människor fått i Guds närhet. Ingen skrift hör egentligen till en viss religion eller grupp av människor, utan tillhör alla. Det är därför värdefullt att läsa andra religioners skrifter. Baba är däremot noga med att vi ska stanna i den valda religionen och fortsätta med de andakter vi väljer. Det är den bästa vägen. Samtidigt vidgar vi våra kunskaper med Sathya Sai Babas förklaringar.

I Sverige är de flesta uppväxta med Bibeln och dess bildspråk och berättelser. Bibeln genomsyrar hela vårt språk och våra traditioner. När vi talar kommer hela tiden bibelcitater, utan att vi tänker på det. Dessa liknelser

och begrepp är självklara för oss och ger viss trygghet när vi känner igen dem i bilder och traditioner. De är helt enkelt en del av oss.

Lika självklart som detta är, lika svårt är det för oss att förstå andras religiösa yttringar. Till exempel skillnaden mellan de två stora grenarna av Islam, Sunni och Shia, som grundar sig på historien strax efter Muhammeds död för ungefär 1400 år sedan. Vi har ur vår synvinkel svårt att se något viktigt i denna skillnad, även om vi respekterar Islam. Men vi vet att människor dödar varandra på grund av denna skillnad i historia. Så visst är det sant att ”religioner splittrar, men andlighet förenar”.

En grundsten i Sathya Sai Babas lära är att alla religionerna har stort värde. Det finns stora likheter mellan religionerna.

”Den underliggande strömmen av energi i alla religioner är kärlek. Allt levandes kärlek till allt och alla. Religionernas grundare hade alltid alltings enhet i fokus och människans lyckosamma vandring från att bara vara mänsklig till att nå gudomlighetens höjder.”

”Alla religioner är facetter av samma sanning.”

”I alla religioner finns univerella mänskliga värden – betydelsen av bön, behov av andakt, principen om mänsklig gemenskap och Guds faderskap och utvecklandet av kärlek till allt och alla. Hinduer, muslimer, kristna, buddister och judar har alla sina sätt att be, men vad alla söker är Guds nåd.”

”Religion är inte en dogmatisk tro, utan det underförstådda nödvändiga beteendet i rörelsen mot perfektion. Religioner kan därför inte i egentlig mening vara motstridiga. Alla religioner är olika former tagna i det praktiska livet med den enda ambitionen att nå perfektion när de arbetar genom olika temperament. I denna förståelse är ingen sann frihet möjlig utom frihet i religionens ljus. Religion är den form av tillbedjan som människor har till den Högste, baserat på relationen

som existerar mellan dem och den Högste. Denna tillbedjan kan ta sig olika uttryck i olika personer beroende på skillnader i upplevelsen av relationen, som finns mellan människa och den Högste.”

(Brev till Indulah Shah 1974)

”Att säga att Hinduism, Buddhism, Kristendom, Islam och så vidare är olika religioner, avslöjar inte bara trångsyntheten, utan visar också på en brist på förståelse om vad religion betyder. Religion betyder realisation. Eftersom realisationen (andligt självförverkligande eller återföra till Gud) är densamma oavsett vilken religion som människor bekänner sig till följer logiskt att alla religioner är en; eller för att vara mer precis, det finns bara en religion.”

”Buddismen deklarerar att sanning och icke-våld är den basala utrustningen för att bli av med förvirring och nå renhet i livet. Kristendomen proklamerar att alla är Guds barn och borde ha släktkänslor till varandra. Jesus deklarerade: ’Alla är ett, var lika mot alla.’

Enligt Islam är alla medlemmar av en enda familj i andliga termer. Den betraktar bön som det bästa sättet att förvissa sig om fred och säkerhet i samhället.

Upanishaderna deklarerade: ’Gudomligheten har oräkneliga ögon och oräkneliga fötter.’ Alla ögon är Guds, alla fötter är Hans, alla händer är Hans. På detta sätt framhäver Upanishaderna mänsklighetens enhet. ’Låt oss leva tillsammans, låt oss kämpa tillsammans, låt oss växa tillsammans i glädje och harmoni’, det är Veda-skrifternas undervisning.”

Baba säger att Gud inte har något namn, utan att det är vi som ger Gud namn för att tillfredsställa vårt andliga behov. ”Gud är en, de visade honom många namn.” Baba ber oss att respektera alla namn på Gud, inte bara vårt eget älskade, och se samma Gud i alla namn. Det är den träning vi behöver säger Baba. För enstaka tvivlare har Baba visat sig

som Jesus eller Shiva och är därigenom ett levande exempel på att Gud är mycket större och vidsyntare än alla våra gudsnamn. Efersom Gud genomströmmar allt och finns överallt blir allt en bild av Gud och alla namn Guds namn. Baba säger: ”Sök inte Gud i det du har framför dig. Se det du har framför dig som Gud”.

Hinduismen har väldigt många namn på Gud. Iswara, Rama, Krishna, Shiva, Brahma och Brahman är några få, men de betecknar alla aspekter av en och samma gudom. Buddister har inte ett uttalat gudsbegrepp, men använder Buddha-tillståndet på ett liknande sätt och tillber Buddha som hinduer ber inför Rama eller Krishna.

Parseernas gudsnamn är Ahura Mazda. Inom judendomen är gudsnamnet Jehova. I den Judisk-Kristna Bibeln finns många olika namn på Gud. Några av de vanligaste är: El, Elyon, Elohim, Eloah, Jehova (Jahve), Yahweh (YHWH) (det hemliga ordet med bara konsonanter, ingen vet hur det uttalas), Yahweh-Sabaoth (Sebaot) och Adonoi. När det står Herren i Bibeln, till exempel i Psaltaren, är det Jahve som är namnet. För kristna är de avgjort mest använda gudsnamnen Jesus, Fadern, Sonen och den Heliga Ande, men också Jehova och Sebaot hedras i gudstjänsten.

Baba säger: ”Låt de olika religionerna existera, låt dem blomstra, låt Guds ära lovsjungas på alla språk och med många melodier. Det bör vara idealet. Respektera skillnaderna mellan religionerna och erkänn dem som giltiga, så länge de inte släcker enhetens låga.”

Baba säger: ”Jag har inte kommit för att tala för någon särskild religion. Jag har inte kommit med missionen att göra reklam för någon särskild sekt eller tro eller sak; jag har heller inte kommit för att värva anhängare till någon lära. Jag har kommit för att berätta om den universella enhetliga tron, denna andliga princip, religionernas kärleksfulla väg, denna kärlekens plikt och plikten att älska.”

Där inget annat sägs är citat Sathya Sai Babas ord.

B. S.

Det totala överlämnandets väg

I denna intervju berättar Sri K. Anil Kumar (fakultetsmedlem vid Sri Sathya Sai-Institutet för Högre Undervisning) för dr G. Venkataraman (före detta biträdande rektor vid institutet) om några intressanta och belysande händelser i två gamla och mycket hängivna Bagavan Baba-anhängares liv. Deras namn var Sri Ramabrahmam och Sri Kamavadhani. Båda följde det totala överlämnandets väg och vann Bagavans nåd och närhet.

GV: Jag skulle vilja att ni berättar om några som vistades länge hos Baba, eftersom de spelade en väsentlig roll i skapandet av de förhållanden vi nu tar för givna. De var pionjärerna. Vi bör komma ihåg dessa pionjärer. En av dem vars namn jag ofta hörde er nämna var Sri Ramabrahmam, så jag skulle vilja att ni berättade något om honom och började med att tala om hur ni lärde känna honom.

AK: Sri K. Ramabrahman kom från Krishnaområdet i Andhra Pradesh. Nåväl, jag kände honom i trettio år, och jag umgicks förtroligt med honom ända sedan jag åtog mig uppdraget som rektor för universitetet i Brindavan, Bangalore, år 1989. Han var uppsyningsman då och brukade besöka mig nästan varje dag. Jag bodde ensam i huset jag tilldelats då, eftersom min hustru inte hade följt med mig och mina barn fortfarande studerade. Han brukade komma till mig och uppmuntra mig, då jag först

inte visste hur jag skulle uppträda inför Svami. Han tjänade som den mest trogne Sai-arbetare, en framstående hängiven.

GV: Förresten, när kom Sri Ramabrahmam första gången till Svami?

AK: Han sade att han blev kvar hos Svami i hela trettio år.

GV: Så det sade han till er år 1989. Det betyder från ungefär 1959.

AK: Han slog sig ned i Bangalore.

GV: Jaså han var Bangalorebo, inte Puttaparthibo.

AK: Vid den tiden var allt skog. Det fanns inga byggnader.

GV: Svami brukade tillbringa ganska mycket tid i Brindavan vid den tiden.

AK: Bortsett från den centrala gamla byggnaden fanns inga byggnader alls. Det fanns bara Svamis hus i centrum. Det fanns ingen belysning, som den vi ser idag. De gick omkring mitt ibland ormarna. Det finns mycket att lära av framlidne Sri Ramabrahmam. Han betraktade aldrig sitt arbete som uppsyningsman i Brindavan som ett sätt att förtjäna sitt uppehälle. Han sade till mig: "Betrakta inte detta som ert arbete, betrakta aldrig universitetet som en arbetsplats. Se det som om det vore ert eget. På samma sätt som ni vårdar er egen egendom bör ni vårda Svamis universitet och studenterna. Ta hand om eleverna som om de vore era egna barn." Sri Ramabrahmam var besjälad av denna anda, men det bästa med honom var att han aldrig bad Svami om något. Han sade: "Be aldrig Svami om någon personlig favör. Han vet allt. När ni utför hans arbete, utför han ert." Vilket underbart uttalande!

Sri Ramabrahmam hade tre söner. De brukade besöka sina föräldrar i Brindavan. Närhelst barnen kom, vistades de bland de hängivna. Han sade aldrig till Svami att hans son kommit, men Svami sade alltid till honom: "Ramabrahmam, din äldste son är här. Ordna med husrum åt honom. Ramabrahmam, din näst äldste son är här. Ordna med husrum åt

honom.” Sri Ramabrahmam påpekade för mig att vi aldrig ska be Svami om någon favör. Han tar hand om oss. Vi ska utföra vårt arbete. En annan sak han sade var också ett viktigt uttalande. Jag frågade: ”Varför är ni så allvarlig inför Bagavan? Jag har aldrig sett er le eller skämta. Ni står som en soldat (som i givakt) med sammanförda händer.” Han svarade: ”Hör här, jag ser inte Svami som ni ser honom. Jag lägger märke till tre parallella linjer med helig aska (vibhuti) på hans panna. Det får mig att känna att jag står inför Gud. Jag kan inte le, jag kan inte ta lätt på hans närvaro, så jag bevarar alltid denna anda.”

Så till något annat han betonade: ”Om ni i fortsättningen skall få stanna hos Svami, följ då samvetsgrant hans instruktioner under alla omständigheter.” Han gav ett exempel från sitt eget liv. Vid ett tillfälle frågade Svami honom: ”Varför skriker din hustru alltid så högt? Jag hör hennes röst. Människorna i templet hör den också.” Redan nästa dag skjutsade han hem henne till Krishnadistriktet, sjutton timmars bilfärd från Bangalore. Så rapporterade han till Svami: ”Svami, hon är inte här längre. Du slipper störas av hennes röst.” Sedan, efter en vecka, frågade Svami: ”När kommer hon, Ramabrahmam?” ”Jag vet inte, Svami,” svarade Sri Ramabrahmam. Åter, efter några dagar, frågade Svami: ”När kommer hon, Ramabrahmam?” ”Jag vet inte, Svami.” Denna gudomliga lek fortsatte en längre tid. Till slut blev Bagavan barsk och sade: ”Ramabrahmam, jag tänker skicka bort dig om du inte hämtar hit din fru.” Så han måste åka och hämta sin fru. ”Jag fick välja mellan Bagavan och min fru. Jag valde Bagavan, inte min fru.”

Påminner inte detta mycket om vad Svami ofta säger om djupt hän- givna som Prahlada, Mira, Mahabali och liknande personer? Till och med i denna Kali-ålder finns det människor som Sri Ramabrahmam. Jag har dock inte träffat på exempel på ett val mellan hustru och Gud. Detta är ett klassiskt exempel.

AK: Han sade också: ”Vi måste följa Svami noga. Vi kan inte ta något för givet.” Han gav ett exempel. Bagavan bad honom bära Sin egen ockrafärgade dräkt. Sri Ramabrahmam var en välbyggd man, en kraftig

person. Han sade: ”Jag kommer inte att få din dräkt över mitt huvud. Hur menar du att jag ska kunna få den på mig?” Svami svarade: ”Nej, inget behöver åtgärdas. Du måste ta på den.” Med stor svårighet kunde han dra den över huvudet. Han blev andfådd och brast nästan i tårar. När han fått den på så vidgade den sig och till slut passade den hans storlek perfekt. Sri Ramabrahmam sade: ”När Han ber er göra något, ser Han till att ni förmår utföra uppgiften.”

GV: Var detta ämnat att ge Sri Ramabrahmam en smak av hans gudomlighet?

AK: Det sade han alltid. Här är ett annat exempel: Vid ett tillfälle kallade Svami på honom: ”Ramabrahmam, kom hit.” Denne höll en termos i handen och tänkte att det skulle vara olämpligt att ta med den. Han gick till köket, ställde termosen där, gick uppför trappan och fram till Svami som sade: ”Jag kallade på dig för flera minuter sedan. Det är lika bra du går igen.”

Vid ett tillfälle höll man på att gräva en stor brunn i Brindavan. Seva Dal-volontärer utförde arbetet. Trots att de nått 6-9 meters djup kunde de inte få något vatten. Sri Ramabrahmam råkade gå förbi. Volontärerna sade till honom: ”Varför inte ta en spade och hjälpa oss att gräva brunnen? Kanske kan en så djupt hängivens händer få fram vatten. Våra ansträngningar är förgäves. Ni är Brindavans nestor. Kom hit, ta den här spaden och bidra med ert tjänande.” Han var sjuttio år vid den tiden. Han glömde sin ålder, tog spaden och började gräva. Vatten sprang genast fram. När han skulle gå därifrån halkade han dock och föll. Hans byxor och skjorta blev smutsiga. Det var dags för honom att rapportera till Bagavan. Han gav sig genast iväg, bytte kläder och rapporterade till honom. Bagavan sade: ”När du ramlade där kom jag genast till din hjälp, men när jag för några månader sedan kallade på dig gick du till köket och tog tid på dig för att komma. Du var sen att utföra mitt arbete, medan jag däremot inte dröjde. Jag skyndade genast till din undsättning. Du måste lära av detta.” Han brukade ofta säga till de hängivna: ”Det här är min erfarenhet. Lika

väl som vi väntar oss att Bagavan genast kommer till vår hjälp, måste vi också utföra hans arbete utan dröjsmål.”

Sri Ramabrahmam berättade om en annan erfarenhet. En dag sade Svami plötsligt: ”Ramabrahmam, din näst äldste son har dött. Säg det inte till din hustru. Hon skulle bli chockad. Åk tillsammans iväg till ert hem. Fullgör allt ni förväntas göra och återvänd sedan.” När de nådde hemmet fick hans hustru se sonens döda kropp. Alla sjutton timmarna förblev denne man tyst utan att avslöja något, eftersom Svami hade bett honom att inte säga något till henne. Väl framme kände sig hustrun mycket besviken över att han, fastän han visste om detta, inte berättat det för henne. Han svarade: ”Jag skulle ha berättat allt, men Svami beordrade mig att inte göra det, eftersom du måste färdas i sjutton timmar. Som mor skulle du inte stått ut med det.” De fullgjorde de sista ceremonierna och återvände till Brindavan. Hans hustru började gråta: ”O, Gud! Vi förlorade vår son.” Svami sade: ”Varför gråter du? Han är hos Mig.” ”Svami är han hos Dig?” frågade hon. Svami svarade: ”Ja, han är hos mig.” Svami frågade: ”Vill du se din son?” Så bad Svami paret att gå in i intervjurummet. De såg med egna ögon sin son sitta där, fastän han redan kremerats. När Svami säger ”han är med mig” är det verkligen sant.

GV: Detta är uppenbarligen inte den första erfarenheten av det här slaget. Många andra har upplevt detta. Jag talade med fursten av Venkatagiri, den nuvarande (yngre) fursten. När Svami första gången besökte Venkatagiri, efter att ha låtit familjen vänta i åtskilliga år, var det första han (den äldre fursten, som inte lever nu) sade: ”Jag skulle vilja se min mor, som inte är i livet längre.” Svami sade: ”Du vill se din mor, mormor?” Svami tittade på väggen och ropade ut hennes namn. Hon steg fram ur väggen. Fursten rörde vid henne, hon var livs levande. Han talade också till henne.

AK: Sri Ramabrahman gav också ett annat exempel. Det var vid ett tillfälle då han förväntades närvara vid sin sondotters bröllop. Han inbjöd Bagavan personligen. Svami sade: ”Du kan åka.” Han väntade sig att

Bagavan skulle be honom åka den 14:e eftersom hans sondotter skulle gifte sig den 15:e, men Svami sade ingenting. Efter bröllopet började Svami ställa frågor: ”Ramabrahmam, varför åkte du inte?” Då svarade han: ”Bagavan, jag kände helt bestämt att du inte ville att jag skulle närvara. Därför höll jag mig tyst utan att fråga Dig.” Bagavan sade: ”Bra gjort, detta kännetecknar en hängiven.” Han var varken intresserad av relationer eller av affärer. Innan han kom till Brindavan var han mycket rik. Han handlade med tobak. Han hade inte ens tid att räkna sin kassa.

GV: Och här arbetade han som uppsyningsman. Hur kom det sig att han sökte sig till Svami?

AK: Olyckligtvis förlorade han alla sina pengar. Det var då han kom till Svami. Sönerna sade att de var evigt tacksamma för att Svami tog hand om deras föräldrar i hela fyrtio år. De sade: Våra föräldrar kom aldrig och hälsade på oss. Däremot gästade vi dem. De var aldrig våra gäster.

Jag skulle vilja återge en händelse till. Det var då Sri B. D. Jatti var vicepresident i Indien. Det var han som invigde studenthemmet. Han var en varmt hängiven till Bagavan. Det var vid tiden för kriget mellan Indien och Pakistan. Indira Gandhi, Indiens dåvarande premiärminister, sände Sri B. D. Jatti hela vägen för att be om Bagavans välsignelse. Han kom med specialflyg och for raka vägen till Brindavan. Klockan var 18.00. Bagavan hade redan dragit sig tillbaka för dagen. Eftersom Sri Jatti då var Indiens vicepresident eskorterades han av ett antal statsråd, lokala makthavare och Karnatakas statsminister. I deras närvaro vädjade Sri B. D. Jatti till Sri Ramabrahmam: ”Jag förväntas rapportera till premiärministern före soluppgången. Jag ber er informera Svami om att jag väntar på honom här. Jag måste omedelbart ge mig av.” Sri Ramabrahmam svarade: ”Jag är ledsen, min herre. Ni kan ta livet av mig, men ni kan aldrig tvinga mig att knacka på Bagavans dörr och anmoda honom att tala med er. Omöjligt! När Bagavan väl dragit sig tillbaka vågar ingen knacka på. Jag är ledsen. Om ni vill kan ni ta livet av mig. Det är allt.” Då sade Sri B. D. Jatti med sammanförda händer: ”Jag förstår, min herre. Vad ska

jag göra nu?

GV: Sade Indiens vicepresident så?

AK: ”Jag föreslår bara en sak, min herre. Sitt ner här på golvet och sjung Sai Ram. Gör ni det kommer Svami att ta hand om er.” sade Sri Ramabrahmam. Sri B.D. Jatti och de andra statsråden satt där och upprepade Sai Ram. Vad hände? Efter en halvtimme hörde Sri Ramabrahmam en knackning från Svamis rum. Svami öppnade dörren och sade: ”Ramabrahmam, jag kommer. Jatti väntar på mig. Säg åt Jatti att jag kommer.” Svami kom ner, talade med Sri Jatti, som framförde till Svami vad han ombetts att säga. Sri Ramabrahmam sade: ”Hade jag inte följt Svamis instruktioner skulle Sri Jatti fått problem och jag också. Det skulle ha varit en mycket dålig erfarenhet för mig. Dessutom blev det uppenbart för alla att Svami visste allt – situationens allvar, behovet av att få rådgöra om när, var och hur. Ingen kan tvinga Bagavan. Alla måste vänta på honom.” Detta var vad Sri Ramabrahmam brukade berätta för mig.

GV: Ni har sett Sri Ramabrahmam på nära håll och haft ett mycket nära samarbete med honom. Ni träffar också många andra personer och har ett nära samarbete med en del av dem. Upplever ni att det slags trofasta hängivna Bagavan omgav sig med på den tiden är sällsynta nu, eller att det fortfarande finns människor med en orubblig inriktning på det gudomliga? Upplever ni att nutidens människor är olika på grund av förändringarna i samhällsklimatet, eller upplever ni att hängivna alltid är hängivna?

AK: Man ser en försämring av normerna på livets alla områden, så naturligtvis även på detta.

GV: Beror det på att de nutida hängivna inte har haft de äldre hängivnas upplevelser, eller finns det andra orsaker?

AK: De gamla hängivna hyste en intensiv kärlek till Bagavan. För dem gällde först och främst kärleken till Bagavan. I vår tid är det inte så. Min avsikt, mitt motiv, mitt begär i första hand, sedan hängivenheten, men i

deras fall kom hängivenheten först, allt annat sedan. Så man prioriterar olika.

GV: Svami talar också om den lärde Sri Kamavadhani, kunnig i vedaskrifterna, som avsåg sig allt och vägrade återvända hem. Det skulle vara intressant att höra något om en annan hängiven av samma klass. Vet ni något om Sri Kamavadhani?

AK: Jag vet inte så mycket mer än vad jag hört av Bagavan.

GV: Nåväl, berätta detta för oss.

AK: Bagavan berättade en del om Sri Kamavadhani.

GV: Ni måste ha sett honom.

AK: Jag såg honom.

GV: Har ni pratat med honom?

AK: Ja, Bagavan berättade en del om honom. Han var mycket kunnig i vedisk litteratur. Jag kan säga att ingen kunde mäta sig med honom på detta område. Så framstående var han. Han var väl bevandrad i alla vedaskrifterna, en högst respekterad person i delstaten Andra Pradesh, särskilt i East Godavari, och en mycket rik man. Han tog dock farväl av sin familj, övergav all sin egendom, sina barn och barnbarn och slog sig ned här i Prasanthi Nilayam.

GV: Detta var länge sedan.

AK: Det var han som började lära våra elever här vediska mantran. Det fanns en Veda Pathashala (skola) på den tiden. Han tränade eleverna. Han hade ansvaret för alla Dasara-högtider, och, inte förvånande, kunde man under dessa högtider lätt urskilja Sri Kamavadhanis röst bland de andra rösterna. Det kunde samlas ett hundratal personer, men ändå hörde man Sri Kamavadhanis klara och vackra röst. Mantran skall sjungas på det sättet. Han var vetenskapsman och djupt troende. Sedan han

kommit hit för han aldrig hem igen. Det hände sig dock så att Bagavan ville att han skulle följa med honom på hans resa till East Godavari. Sri Kamavadhani var därifrån och just hans hemby ingick också i Bagavans program. Så planerar Bagavan. Bagavan tänkte: ”Den här mannen har inte återvänt till sin hemby, låt honom resa dit och tillbringa en tid hos sina anhöriga.” Bagavan tog honom med direkt till hans hus. Alla tog emot honom och Svami höll också ett vackert tal där. Därefter kom barnen och barnbarnen fram till Sri Kamavadhani och sade: ”Du har äntligen kommit hit, tillbringa några dagar hos oss och återvänd sedan till Bagavan. Sri Kamavadhani svarade: ”Aldrig i livet, jag åker genast. Jag följer med Bagavan på hans resa till East Godavari-distriktet. Jag tänker inte stanna här.” Så följde han med Bagavan.

GV: Och vad sade Bagavan?

AK: Svami bevittnade bara dramat och uppskattade Sri Kamavadhanis hängivenhet. Fastän Sri Kamavadhani hade rest hela den långa vägen till sitt hem ångrade han inte att han inte stannade mer än en dag eller så, ja, till och med mindre än så.

GV: Jag hörde att han levde i hundra år.

AK: Ja, han var över hundra år när han dog. Varje dag brukade han inställa sig hos Svami och Svami brukade bevilja honom att vördnadsfullt beröra hans fötter (göra Padanamaskar). En dag sade Svami till honom: ”Gå hem, du behöver inte komma till mig i eftermiddag.” Han gick hem, höll sin andakt (puja), åt och drog sitt sista andetag. Det var därför Bagavan inte ville att han skulle komma tillbaka. Det råkade också vara den dag då han förrättade Sita Rama Kalyanam i templet. Efter att ha förrättat det gudomliga bröllopet enligt vediska föreskrifter och ätit en storslagen lunch och sittande bekvämt lämnade han sitt jordiska hölje.

GV: Nåväl, jag tror jag kan fortsätta hur länge som helst, men ni måste vara trötta. Låt oss sluta här.

Ur: *Sanathana Sarathi*, juli 2004, s. 198.

God Jul
&
Gott Nytt År!

”Buddha lärde att sanning, rätt handlande och icke-våld utgjorde de heligaste kvaliteterna. Ni tror att icke-våld (ahimsa) bara betyder att inte skada andra. Detta är dock inte hela sanningen. Att tala för mycket, att arbeta för mycket, att klanka på andras misstag, all detta är också våldshandlingar (himsa) och bör undvikas. De resulterar i förlust av energi, vilket orsakar skada för er själva. Ni måste iaktta återhållsamhet i mat, tal, sömn, arbete och alla handlingar i det dagliga livet.”

– Sathya Sai Baba

Ur: *A Compendium of Sri Sathya Sai Babas Teachings*, s. 555

